

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/33/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113011181
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8113011181.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiáša na verejnom zasadnutí konanom dňa 01.03.2023 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku na podklade odvolaní obžalovaných X. N., Y. F. a W. N. z r u š u j e v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/89/2013 zo dňa 06.06.2022 výrok o treste u všetkých obžalovaných.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

u obžalovaných X. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., O. XX, Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., Z. 9, a W. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. č. XXX,

podľa § 40 ods. 1 Tr. poriadku s použitím čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd u p ú š ť a od potrestania.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/89/2013 zo dňa 06.06.2022 boli obžalovaní X. N., Y. F. a W. N. uznaní vinnými zo spolupáchateľstva prečinu ublíženia na zdraví podľa § 20 k § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 06.03.2012 asi o 01,30 hod. v Prešove na ulici Weberovej pred barom Ponorka, po predchádzajúcej vzájomnej dohode bezdôvodne fyzicky napadli M. M. tým spôsobom, že ho viackrát udreli päťami rúk do oblasti tváre, čím týmto konaním mu spôsobili zranenia a to zlomeninu čelovej kosti s minimálnym posunom úlomkov, pomliaždenie a krvné podliatiny v oblasti oboch očníc, trieštivé zlomeniny centrálnej časti tváre - nosových kostí s minimálnym posunom úlomkov a krvácaním z nosa, stien čelových a čuchových dutín, vnútornej steny očníc s poranením ľavého podočnicového nervu, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie, spojené s práceneschopnosťou v trvaní 38-40 dní,

za čo im bol uložený každému z nich samostatne podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j), § 56 ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výške 180,- eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, im bol uložený i náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 mesiaca.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie všetci traja obžalovaní prostredníctvom svojich obhajcov.

Obhajca obžalovaného L. F. v jeho mene po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku vyslovil presvedčenie, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti relevantné pre uznanie viny obžalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pred barom Ponorka došlo ku konfliktu iba medzi obžalovaným a poškodeným. Poškodený bol opitý (sám uviedol, že v ten večer vypil 10 vodiek a 8 pív), agresívny, provokoval už v bare Ponorka, z ktorého bol službou SBS vyvedený von a výslovne obžalovaného vyzýval „na férovku“. Bolo preukázané, že sa ostatní obžalovaní do konfliktu s poškodeným nezapojili. Tento konflikt vyvolal poškodený, pričom obžalovaný sa s ním biť nechcel. Napriek tomu poškodený prvý zaútočil na obžalovaného a to úderom do tváre. Ten nemohol útok odvrátiť inak, preto sa následne bránil aj ďalším jeho opakovaným útokom. Celý incident trval veľmi krátko.

Obžalovaný sa iba bránil útoku zo strany poškodeného. Podstatou inštitútu nutnej obrany je odvracanie nebezpečenstva, ktoré vzniká útokom smerujúcim proti záujmu chránenému Trestným zákonom, a to činom, ktorý by inak bol trestným činom, namiereným proti útočníkovi. Predpokladá jednak odrazenie útoku priamo hroziaceho alebo trvajúceho na záujem chránený Trestným zákonom, a jednak zistenie, že obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná spôsobu a okolnostiam útoku. V situácii, kedy proti sebe útočia dve osoby, je rozhodujúca počiatočná i iniciatíva, teda kto začal. Z okolností prípadu musí byť jasné, že útok bezprostredne nasledoval za hrozbou, avšak nemusí byť neočakávaný. Hrozba nemusí byť vyslovená, stačí, keď z okolností prípadu vyplýva. Primeranosť obrany sa posudzuje predovšetkým z hľadiska intenzity oboch akcií (ich vzájomného porovnania).

Z povahy veci pritom vyplýva, že obrana musí byť tak intenzívna, aby útok iste a bez rizika pre napádaného odvrátila, t. j. musí byť silnejšia než útok, avšak nesmie byť celkom zjavne neprimeraná. Treba zároveň zdôrazniť, že od obrancu nie je možné požadovať, aby dal prednosť slabšiemu, ale neistému prostriedku (rozsudok NS SR, sp. zn. 6Tdo/63/2019 zo dňa 22.07.2020).

Ak má byť nutná obrana úspešná, môže a niekedy aj musí napadnutý použiť intenzívnejšie konanie alebo účinnejšie prostriedky, než použil útočník. Nesmie ale ísť o konanie alebo prostriedky celkom zjavne neprimerané povahe a nebezpečnosti útoku. Škoda spôsobená v obrane môže byť väčšia ako škoda, ktorú útočník spôsobil napadnutému alebo ktorá hrozila z jeho útoku. Nesmie však byť medzi nimi celkom zjavný nepomer. Skutočnosť, že si niekto pripraví na obranu proti hroziacemu a očakávanému útoku zbraň, nevylučuje záver, že ide o nutnú obranu. Občan má právo výberu, či sa útoku vyhne inak, než použitím obrany alebo sa rozhodne brániť, lebo nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené Trestným zákonom. Riziko vyvolané útokom musí znášať útočník. (R 18/1996)

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že poškodený zotrval na hlavnom pojednávaní ako aj pri konfrontáciách na svojej výpovedi a súdom neboli zistené žiadne odchýlky.

Poškodený si podľa názoru obhajoby nepamätá a vzhľadom na množstvo vypitého alkoholu ani nemôže pamätať na presný priebeh skutkového deja. Nevie, kto začal, kto prvý dal úder a koľko bolo útočníkov (raz štyria, potom traja). Ak by bola pravdivá výpoveď poškodeného a všetci traja obžalovaní by ho udierali pästami do oblasti tváre, poškodený by mal nepomerne vážnejšie zranenia, ako tie, ktoré utrpel pri obrane obžalovaného. Podľa názoru obhajoby nie je vylúčené, že sa poškodený v ten večer zapojil resp. vyvolal aj inú potýčku, nakoľko z výpovede svedkov vyplýva, že už v bare Ponorka vyvolával konflikty, bol agresívny, čo vyústilo až do vyvedenia jeho osoby službou SBS z baru.

Obhajoba považuje za úsmevné, že podľa názoru súdu iba poškodený vedel jasne, presne s časovou a logickou následnosťou popísať priebeh udalostí tak, ako sa v skutočnosti stali, a obžalovaní a svedkovia nie. Okrem toho poukázal aj na výpoveď svedkyne B., ktorá pred súdom uviedla, že nevie, čo sa stalo v bare Ponorka, pretože bola vonku, kde vyšiel aj poškodený, rozprávali sa a keď vyšli asi štyria chlapci s poškodeným si niečo hovorili, ona však nevie uviesť čo, pretože poškodený išiel k nim, išli ďalej od nej, vznikol medzi nimi konflikt, ktorý ale nesledovala, videla ale ako poškodený vstáva a sadá, vždy potom ako dostal úder, pravdepodobne päťou, lebo mal skrvavený nos. Obhajoba má podozrenie, že výpoveď svedkyne nie je pravdivá, nakoľko, ak svedkyňa ani nevidela, kto udieral poškodeného a nesledovala celý konflikt priamo, ktorý sa mal údajne odohrať neďaleko nej v časovom rozmedzí, ako pred súdom uviedla, desať až pätnásť minút, ako mohla vidieť, že jej kamaráta bijú traja chlapci a vstáva a sadá po každom údere?

Je trochu prekvapivé, že prvostupňový súd svojimi rozsudkami celkom trikrát obžalovaných spod obžaloby oslobodil a napadnutým rozsudkom, pri žiadnej zmene dôkaznej situácie, ich uznal vinnými a odsúdil ich.

Podľa názoru obhajoby bolo v konaní vykonaným dokazovaním dostatočne preukázané, že obžalovaní X. N. a W. N. sa do potýčky pred barom Ponorka žiadnym spôsobom nezapojili. Obžalovaný F. sa iba bránil aktívnemu útoku poškodeného a jeho obrana v žiadnom prípade nebola neprimeraná. Odvrátil

útok poškodeného, ktorý bol neustále agresívny a v potýčke nepokračoval. Obhajoba je presvedčená, ako už bolo vyššie uvedené, že zo strany obžalovaného išlo o využitie inštitútu nutnej obrany podľa § 25 Trestného zákona.

Vzhľadom na vyššie uvedené obhajca navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Obhajca v mene obžalovaných X. N. a W. N. vyslovil, že obžalovaní rozhodnutie súdu považujú za nezákonné, nesprávne a predčasne vydané, pretože súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Do kontaktu prišiel s poškodeným iba F., avšak len v rámci sebaobrány, keďže ho poškodený opakovane napádal. Jediný dôkaz, ktorý usvedča obžalovaných je výpoveď poškodeného, ktorý si sám nepamätal a nevie opísať priebeh skutkového deja, keďže bol agresívny a v strednom až ťažkom stupni opitosti, tak ako to vyplynulo z výpovede znalca W. M. N. a správ z oddelenia traumatológie a ORL. Obžalovaní sa do predmetného konfliktu vôbec nezapojili a boli k nemu pasívni. Ich pasivitu a teda aktívne nezapájanie sa do konfliktu medzi poškodeným a obžalovaným L. F. opakovane potvrdzujú, ako samotní obžalovaní, tak aj svedok D. V. a M. Z.. Uvedenému záveru a teda tomu, že sa do konfliktu medzi poškodeným a obžalovaným L. F. nezapojili obžalovaní D. N. a M. N. nepriamo nasvedčuje aj výpoveď svedka K. B., ktorá na hlavnom pojednávaní 10.06.2019 ani nevedela spoznať tam prítomných obžalovaných. Tento svedok, navyše nevie ani opísať priebeh skutku a ani určiť, kto poškodeného udieral, čo vyplýva z jeho výpovede z hlavného pojednávania zo dňa 20.10.2014. Tým tak potvrdzuje verziu obžalovaných, ktorí vždy zhodne uvádzajú, že poškodeného nenapadli, a že poškodený bol vyvedený z baru SBSkou a to všetko vzhľadom na jeho agresívne správanie sa. Jediné čo tento svedok vie ku skutku uviesť je, že si poškodený s obžalovaným L. F. niečo pred barom Ponorka vysvetľovali a „potom sa to nejako zvrtilo“. Uvedené tak potvrdzuje to, že konflikt sa skutočne odohral len a jedine medzi poškodeným a obžalovaným L. F.. Počas výpovede na hlavnom pojednávaní vykonanom 20.10.2014 tento svedok síce uvádzal, že poškodený sa ocitol v hlúčiku ľudí, avšak to ešte nepreukazuje, že sa aktívne do konfliktu medzi poškodeným a obžalovaným F. aj zapájali. Navyše toto tvrdenie svedka K. B., ktorý potvrdzuje, že celý konflikt priamo nesledovala, nemožno považovať ani za tvrdenie podporujúce tvrdenia poškodeného o tom, že ho mali napádať všetci obžalovaní. Preto tento dôkaz nemôže byť vyhodnotený ako podporný dôkaz, ale skôr ako dôkaz nasvedčujúci aplikácii in dubio pro reo vo vzťahu k obžalovaným. Tento dôkaz totiž vôbec nepreukazuje, aby sa skutok opísaný v skutkovej vete obžaloby vôbec stal, nie to ešte tak, ako je tento opísaný v skutkovej vete obžaloby.

Zo znaleckého dokazovania vyplýva, že ku zraneniam poškodeného mohlo dôjsť ako štyrmi údermi, tak aj tromi údermi a to ako od viacerých osôb, tak aj od jednej osoby. Ako vyplýva z výpovede samotného poškodeného, tak tento dostal už jeden úder dolu v bare Ponorka, pričom sám obžalovaný L. F. uvádza, že pred barom Ponorka dostal od neho ešte ďalšie dva údery do tváre. K zraneniam mohlo dôjsť ako v dôsledku úderu päťou, tak aj predlaktím. Uvedené zistenia tak potvrdzujú, že ku konfliktu došlo skutočne len medzi poškodeným a obžalovaným L. F., keďže jednu „ranu“ dostal poškodený už dolu v bare Ponorka - nevedno síce od koho, čo je však pre určenie počtu úderov, ktoré spôsobili zranenia poškodenému bezvýznamné, po ktorej sa tento potreboval ísť vyvetrať, z čoho možno dedukovať, že mohlo ísť o pomerne silný úder, keďže sám poškodený uvádza, že po údere pocítil bolesť, a to aj napriek tomu, že v tom čase mal vypitých 10 vodiek a 8 pív, teda bol v strednom až ťažkom stave opitosti, pre ktorý je charakteristický znížený prah bolesti, a súčasne mal vonku dostať ďalšie dva údery od obžalovaného L. F., čo sú úhrnom 3 údery do oblasti tváre, ktoré uvádza znalec W. M. N. ako postačujúce na privedenie zranení, ktoré boli predmetom jeho znaleckého skúmania, a navyše ktoré mohli byť spôsobené aj len jednou osobou - obžalovaným L. F. (pred barom Ponorka) a nestotožnenou osobou v bare Ponorka. Tieto závery, ktoré boli vyvedené z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní opätovne svedčia v prospech aplikácie in dubio pro reo vo vzťahu k obžalovaným.

Jediným dôkazom, ktorý by mal podľa obžaloby usvedčovať všetkých troch obžalovaných zo spáchania skutku, ktorý je opísaný v skutkovej vete obžaloby je tak výpoveď poškodeného, ktorý ani sám nevie opísať priebeh skutkového deja. Nevie ani uviesť, kto konflikt vyvolal, kto udel ako prvý, ani nič podstatné k tomu, aby vôbec potvrdil správnosť skutku opísaného v obžalobe. K uvedenému je potrebné pričítať ešte aj tú skutočnosť, že poškodený bol v strednom až ťažkom stave opitosti, mal motorické problémy a problém udržať rovnováhu. Je síce pravdou, že bol v priebehu hlavného pojednávania vyhotovený znalecký posudok z odboru psychológie, predmetom ktorého bolo posúdenie všeobecnej a špeciálnej vierohodnosti poškodeného, ale tento bol vyhotovený temer po 10 rokoch od vtedy, čo sa skutok udial, a najmä po 10 rokoch sústavne prebiehajúceho trestného stíhania obžalovaných, predmetom ktorého bolo posúdenie prípadnej trestnosti skutku uvedeného v obžalobe, ktorý ako taký nie je skutkovo komplikovaný, nie je detailne náročný, či nejak časovo rozsiahly. Preto zistenia

znalca o tom, že niet u poškodeného predpokladov ku fabulácii, že si skutok pamätá pomerne presne aj vzhľadom na odstup, nemožno považovať za dôkaz podporujúci dôvodnosť podanej obžaloby a správnosť tvrdení poškodeného. Na tieto zistenia nemožno vziať zreteľ ani z dôvodu, že počas tých 10 rokov sústavného vedenia trestného stíhania možno dôvodne ustáliť, že u strán konania dôjde k zapamätaniu si určitých konkrétnych okolností o skutkovo nenáročnom, časovo krátkom a priestorovo koncentrovanom skutku. Tu išlo o zapamätanie si jedného krátkeho incidentu, ktorý sa odohral medzi obžalovaným F. a poškodeným, nie o rozsiahlu skutkovo náročnú, časovo rozsiahlu a miestom neurčenú trestnú činnosť založenú na skúmaní detailov.

Obžalovaní teda sú toho mienenia, že pre dokázanie im viny zo spáchania skutku kladeného im za vinu, nie sú postačujúce dôkazy a to výpoveď osoby v strednom až ťažkom stave opitosti, ktorá je najmä v tej podstatnej časti neurčitá, všeobecná a nejasná, ako ani výpoveď svedka K. B., ktorá celý konflikt ani nevidela, stála 200 až 300 metrov od miesta, kde sa mal odohrať, a ktorý ani po opakovanej účasti na hlavnom pojednávaní nepoznal na tomto sa nachádzajúcich obžalovaných a týchto si vôbec nepamätal, a rovnako ani tak znalecký posudok z odboru psychológie vyhotovený 10 rokov po konflikte. Výpovede svedkov M. Z. a D. V. potvrdili, že osobne účastný bol konfliktu výlučne obžalovaný F., znalecký posudok W.. M. N. s jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní ustálil a potvrdil, že zranenia mohli byť spôsobené ako päťou tak aj lakťom a to v počte 3 až 4 úderov, viacerými alebo aj jednou osobou, čo všetko potvrdzuje tie skutkové okolnosti, že poškodený dostal v bare Ponorka na tanečnom parkete jednu ranu do oblasti tváre, po ktorej aj napriek strednému až ťažkému stavu opitosti zacítil bolesť, že po tomto bol vyvedený von SBS službou pred bar Ponorka, kde ho potom v rámci sebaobrany obžalovaný F. udrel ešte 2 krát do oblasti tváre, čo sú presne 3 údery, ktoré boli podľa znalca W.. M. N. postačujúce na spôsobenie tých poranení, pre ktoré bol poškodený ošetrený a obžalovaný F. je presne tá jedna osoba, ktorá bola postačujúca na tie zranenia, pre ktoré sa poškodený liečil.

V ďalšom citoval z uznesenia NS SR sp. zn. 6 To 5/2015 zo dňa 15.12.2015, „Súd v každej trestnej veci vo všeobecnosti je povinný postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech, aby bolo možné vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Preto je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa stal skutok a tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, pričom existuje spoľahlivý, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak nebude splnená, čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku. Pokiaľ ostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného. Zásada prezumpcie neviny sa musí prejavíť v rozhodnutí v tom zmysle, že sa uplatní zásada „in dubio pro reo“. Pri zisťovaní skutkového stavu, okrem požiadavky určujúcej rozsah a predmet dokazovania, je prioritná aj požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, potom skutkový základ rozhodnutia v trestných veciach musí byť zrejmý mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. V danom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina má v rozhodnutí súdu taký istý význam ako dokázaná nevina“.

Obžalovaní sú toho názoru, že to nie oni sa majú vyvíňovať spod obžaloby, ale ich vina im má byť nespochybniteľne preukázaná/dokázaná, a pokiaľ je čo i len jedna pochybnosť o ich vine zo spáchania skutku uvedenom v obžalobe, tak je potrebné aplikovať zásadu in dubio pro reo a oslobodiť ich spod obžaloby prokurátora.

S poukazom na uvádzané skutočnosti a dôvodiac príslušnou judikatúrou obžalovaní navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne aby po zrušení rozsudku odvolací súd rozhodol sám vo veci tak, že ich oslobodí spod obžaloby prokurátora z dôvodu uvedeného v § 285 písm. c) Trestného poriadku, a poškodených, aby odkázal s ich nárokmi na civilné súdne konanie.

Na podklade takto riadne a včas podaných odvolaní obžalovanými ako osobami na to oprávnenými krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolania obžalovaných sú čiastočne opodstatnené, avšak z iných ako namietaných dôvodov.

Odvolačný súd v prvom rade preskúmal procesný postup konajúceho súdu, či tento netrpí takými podstatnými chybami, v dôsledku ktorých by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vrátiť vec konajúcemu súdu na ďalšie konanie, ako sa to už v tejto veci stalo pre procesné pochybenia dvakrát. Tretíkrát bol rozsudok v tejto veci zrušený z dôvodu nevykonania nariadených úkonov (výsluch znalca) a z dôvodu nevyhodnotenia dokazovania v súlade so zásadou ustanovenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. V tomto štádiu konania odvolací súd konštatuje, že konajúci súd vykonal už všetky úkony, ktoré mu boli nariadené, doplnil dokazovanie a po ňom vyhlásil napadnutý rozsudok.

So zreteľom na uvedené sa preto nemožno stotožniť s výhradou obž. F., že rozhodnutie je prekvapivé, ak doposiaľ bol trikrát oslobodený spod obžaloby a bez zmeny dôkaznej situácie ich napadnutým rozsudkom konajúci súd uznal vinnými. Je potrebné si uvedomiť, že ani jedno rozhodnutie konajúceho súdu nevychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, tento sa postupne menil po doplnení dokazovania, pričom v zrušujúcich rozhodnutiach nebol odvolacím súdom ani raz vyslovený právny názor o správnosti záveru k priebehu skutkových zistení, ktorý by zodpovedal verzii predkladanej obžalovanými. Naopak, odvolací súd vždy poukazoval na pochybenie konajúceho súdu, ktorých sa dopustil pred vyhlásením rozsudkov, v dôsledku ktorých bolo nutné zrušiť napadnutý rozsudok. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa nevyjadroval ani k právnej kvalifikácii skutkových zistení z dôvodu nedostatočne vykonaného dokazovania, nemohlo dôjsť ani k prekvapivému rozhodnutiu. Obžalovaní mohli vzhľadom na podanú obžalobu očakávať aj rozhodnutie o uznaní viny.

Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že obžalovaní mali možnosť vyjadriť sa ku skutku, ako aj k dôkazom vykonávaných na hlavnom pojednávaní, mali možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov a predložiť argumenty o ich nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova, pričom v konaní boli zastúpení obhajcami, ktorí uplatňovali ich práva počas konania. V tomto rozsahu porušenie práv na obhajobu zistené nebolo.

Dokazovanie bolo vykonané podľa pravidiel stanovených procesným predpisom a preto o ne v tomto štádiu konania už konajúci súd mohol opierať svoje skutkové zistenia. Z nich vyvodil priebeh skutkového deja uvedený vo výroku o vine, ktorý opieral predovšetkým o výpovede poškodeného, dôvodiac, že táto je podporená aj záverom znaleckého posudku podaného znalcom W. N., z ktorého vyplýva, že zranenia boli spôsobené najmenej štyrmi údermi. Pritom neuveril obrane obžalovaných, ktorých výpovede sa vzájomne líšia pri popise skutku, a ktorých dôvod, prečo išli všetci traja von z baru za poškodeným, vyznieva nepresvedčivo, ak podľa ich tvrdenia poškodený sa správal agresívne a oni mohli zostať v bare zabávať sa nerušene so svojimi priateľkami.

Vzhľadom na dosť stručné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolací súd berúc na zreteľ i dĺžku trestného konania, reaguje na uplatňované odvolacie námietky podrobnejšie.

Odvolatelia popierali svoju vinu a poukazovali na to, že dokazovaním neboli preukázané skutočnosti relevantné pre uznanie viny v zmysle obžalobného návrhu, keďže ich vyjadrenia o priebehu skutkového deja sú potvrdzované výpoveďami svedkov M. Z. a D. V., ktorí obaja zhodne vypovedali, že účastní konfliktu boli iba obž. F. a poškodený.

Je faktom, že svedok M. Z. podľa svojich tvrdení vnímal to, že poškodený s obž. F. pred barom na seba slovné útočili a po nejakej chvíli si všimol, že sa bijú a ten druhý (poškodený) spadol na zem. Keďže fajčil, nevenoval im pozornosť, všetko bolo krátke, nebola to žiadna dlhá bitka. Tento svedok evidentne popisuje iba časť konfliktu tak, ako aj svedok D. V., pretože ani on nebol po celý čas prebiehajúceho konfliktu pred barom. Menovaný svedok videl, ako sa poškodený pred barom zahnal rukou na Y. F. a udel ho do oblasti tváre, druhej rane sa F. uhol, pričom on poškodeného kopol do stehna a rukou ho trafil do oblasti tváre, na čo poškodený spadol tvárou k zemi. Potom prišli nejakí chlapci a asi jedno dievča a postarali sa o poškodeného.

O tieto výpovede, na ktoré poukazujú obžalovaní, nemožno bezvýhradne opierať skutkové zistenia bez ohľadu na ďalšie dôkazy, keďže sú v rozpore s inými, objektívne zaistenými dôkazmi. Priebeh skutkového deja podľa svedkov M. Z. a D. V. spočívajúci v tom, že k fyzickému útoku došlo len medzi obž. F. a poškodeným, v rámci ktorého poškodený udel raz obž. F., druhému úderu vedenému od poškodeného sa obžalovaný vyhol a kopol raz poškodeného a udel ho akoby lakťom do tváre, nekorešponduje minimálne s mechanizmom vzniku poranení na tvári poškodeného. Podľa znaleckého

dokazovania totiž na oblasť tváre, kde boli poškodenému spôsobené poranenia, pôsobilo s najväčšou pravdepodobnosťou tupé násilie vo forme najmenej 4 útokov, teda ich mohlo byť aj viac, a poranenia určite neboli spôsobené pádom na zem, ktorému spôsobu vzniku poranenia by zodpovedala výpoveď svedka D. V., že poškodený spadol tvárou k zemi. Už len tento rozpor medzi výpoveďami svedkov a zisteným mechanizmom vzniku objektívne zadokumentovaných poranení vo veľmi krátkej dobe po konflikte poukazuje na opis iba časti konfliktu, prípadne na účelovosť výpovedí menovaných svedkov, keďže tvrdenia menovaných svedkov sú v rozpore aj s výpoveďou svedkyne K. B., ktorá bola prítomná pred barom od začiatku konfliktu, i keď ani ona mu nevenovala pozornosť po celú dobu.

Obžalovaní tiež argumentovali tým, že o výpoveď poškodeného nemožno opierať skutkové zistenia, pretože bol v stredne ťažkom až ťažkom stupni opitosti, preto si na priebeh konfliktu nemohol a nemôže pamätať. Stupeň opitosti pritom odvodili z výpovede poško-deného, ktorý sám uvádzal množstvo požitého alkoholu v objeme 8 piv a 10 poldeci.

Ani túto výhradu odvolací súd nemohol celkom akceptovať, pretože z lekárskeho správ o ošetrení poškodeného vyplýva, že dňa 06.03.2012 o 02:43 hod. bol poškodený ošetrený a pri ňom uvádzal vznik poranenia napadnutie viacerými osobami, na okolnosti si pamätá, o 03:38 hod. pri ďalšom vyšetrení doplnil aj údery do hlavy. Je ťažko uveriteľné, aby si ošetrujúci lekár sám vymyslel spôsob vzniku poranení u poškodeného a tento zapísal do lekárskej správy. Ak teda poškodený sa vo veľmi krátkej dobe vyjadroval po konflikte k spôsobu vzniku poranení, tak túto jeho verzii je potrebné považovať za vierohodnú, pretože aj napriek požitému alkoholu spolupracoval s lekármi pri ošetrení a teda vplyv alkoholu mu nevyvolal tzv. okienko, pre ktoré by si na udalosti nemohol spomenúť. Odvolací súd vzal do úvahy možný stredne ťažký stupeň opitosti poškodeného, poškodeným uvádzané údaje o požití množstva alkoholu totiž nemusia byť presné, a dôkaz o stave opitosti, v ktorom sa poškodený nachádzal, nebol produkovaný. Skutočnosť, že poškodený sa nachádzal v stave opitosti ešte neznamená, že poškodený nevie zreprodukovat' prežitú udalosť v krátkej dobe po nich, najmä ak išlo o traumatickú udalosť, ktorá sa spravidla fixuje do pamäte ako negatívny zážitok. Vo všeobecnosti totiž platí, že stav opitosti umožňuje reprodukovanie priebehu udalostí bez popisu detailov, ale základná dejová línia zostáva v pamäti zachovaná. Preto i poškodený, ak približne do jednej hodiny po konflikte vypovedal k spôsobu vzniku poranenia, hoci bol pod vplyvom alkoholu, vypovedal k reálnemu priebehu útoku. Vzhľadom na krátkosť času a ovplyvnenie poškodeného alkoholom odvolací súd vylučuje, aby si poškodený vymýšľal iný priebeh o napadnutí.

Tvrdeniu poškodeného, že bol napadnutý viacerými osobami, čiastočne korešponduje výpoveď svedkyne K. B., ktorá sa nachádzala pred barom a rozprávala s poškodeným v čase, keď vyšli z baru na ulicu ďalší štyria chlapi, jeden z nich sa postavil bokom, ale medzi poškodeným a tromi osobami, ktoré vyšli von, sa strhla bitka, ktorú síce sústavne nesledovala, ale videla, že poškodený vstáva a padá, z čoho usúdila, že po údere päťou do tváre poškodený spadol, keďže mal potom skrvavený nos. Obžalovaní síce namietajú túto svedeckú výpoveď a považujú ju za nepravdivú, pretože na hlavnom pojednávaní dňa 10.06.2019 svedkyňa ich nevedela spoznať a v roku 2014 uviedla, že nevidela, kto udiera poškodeného, avšak výpoveď menovanej je iba jedným z dôkazov, ktorým sa preukazuje priebeh skutkového deja. Odvolací súd dáva do pozornosti, že svedkyňa sa zdržiavala v blízkosti konfliktu, čo je zrejme aj z fotografií vyhotovených z kamerového záznamu a tie sú súčasťou spisu. Z nich je rozoznateľné postavenie svedkyne i obžalovaných s poškodeným, ktorí stáli spolu v bezprostrednej blízkosti, a teda pokiaľ aj svedkyňa nevnímala všetky okolnosti fyzického útoku, možno jej veriť, že videla, ako na poškodeného útočili všetci traja, ktorí sa v blízkosti poškodeného nachádzali.

Skutočnosť, že svedkyňa nespoznala po 7 rokoch od spáchania skutku obžalovaných v pojednávacej miestnosti, nie je ničím neobvyklým, najmä za situácie, ak sa s obžalovanými nestretáva ani náhodne. Ani okolnosť, že svedkyňa nesledovala celý priebeh konfliktu, nemôže znehodnotiť jej výpoveď v takom rozsahu, že je absolútne nepoužiteľná. Svedkyňa sama vypovedala ako vnímala konflikt prebiehajúci neďaleko nej, čo naopak hodnovernosť jej výpovede zvyšuje, keďže nevznikajú pochybnosti o tom, že chce napomôcť poškodenému, s ktorým sa už v tej dobe poznala, a chce usvedčiť obžalovaných nekritickým spôsobom. Okrem toho priebeh deja, ktorý menovaná svedkyňa vnímala a následne aj popísala, je overený aj kamerovým záznamom v tom smere, že najprv boli štyria včítane poškodeného a potom k nim pristúpili ďalší dvaja.

O tom, že poranenia vznikli počas konfliktu pred barom, možno oprieť taktiež o výpoveď svedkyne K. B., ktorá registrovala krv na tvári poškodeného až po konflikte s obžalovanými. Táto skutková okolnosť je verifikovaná napokon aj výpoveďami obžalovaných, ktorí nevypovedali k tomu, aby v čase, keď prišli k poškodenému pred bar, mal poškodený na tvári krv.

Je vylúčené, aby časť z poranení tváre vznikli v bare, ako na to poukazujú obžalovaní S. N. a M. N.. Z výpovedí obžalovaných vyplýva, že poškodený mal podľa obž. L. F. napadnúť D. V. a N., podľa výpovede obž. M. N. mal napadnúť X. N. a podľa tvrdenia D. N. mal poškodený napadnúť L. F. a D. V., pričom ani jeden z nich nevypovedal, aby niekto napadol poškodeného, keďže poškodený bol vyvedený z baru von ochrankou. Poškodený vo svojej výpovedi síce uviedol, že dostal úder do tváre, keď tancoval s neznámym dievčaťom, pravdepodobne to bol D. V., avšak vzhľadom k tomu, že úder bol vedený do pravej strany tváre, týmto úderom nemohlo byť spôsobené poškodenému žiadne objektívne zistené poranenie. Podľa lekárskeho správ poranenia boli lokalizované v centrálnej časti tváre, čo zodpovedá jej stredu. V bare napokon poškodený ani nekrvácal, čo vyplýva z výpovedí obžalovaných a svedkov. Námietka obžalovaných, že do útokov na fyzickú integritu poškodeného pôsobiacich zraňujúco je potrebné započítať aj útok v bare, je tak nedôvodná.

Doposiaľ uvedené umožňuje teda uzavrieť, že poranenia u poškodeného vznikli pri konflikte pred barom Ponorka. Ide o rovinnú istotu, ktorá vylučuje vznik poranení na inom mieste, pretože z fotografií z kamerového záznamu je zrejme aj príchod sanitky o 01:53 hod., ktorá bola privolaná pred bar.

Následne odvolací súd posudzoval, či všetci traja obžalovaní sa podieľali na vzniku poranení poškodeného.

Ako je to už vyššie spomenuté, poškodený od ošetrenia jeho poranení a počas celej doby trestného stíhania tvrdil, že bol napadnutý viacerými, troma osobami, ktoré ho udierali päťami. Obž. L. F. priznal napadnutie v rozsahu jedného kopnutia a jedného úderu do tváre, keďže poškodený ho napadol ako prvý. Tento počet útokov na oblasť tváre ale nie je spôsobilý k vzniku poranení objektívne zistených pri lekárskom ošetrení.

Ak teda vznikli poranenia mimo baru a obžalovaný L. F. ho uderil iba raz, ďalšie údery museli byť vedené inými osobami. Ďalšími dvoma osobami, ktoré stáli v bezprostrednej blízkosti poškodeného a obž. F., boli obžalovaní D. N. a M. N.. Svedkyňa K. B. opakovane zotrvala na svojom vyjadrení, že obžalovaní sa s poškodeným bili, a fotografie z kamerového záznamu podporujú túto jej výpoveď. Tieto dôkazy tak verifikujú tvrdenie poškodeného, že boli to práve obžalovaní, ktorí ho opakovane udierali päťou do oblasti tváre berúc do úvahy aj závery znaleckého posudku o spôsobe vzniku poranení objektívne zistených pri lekárskom vyšetrení. Tieto dôkazy tak vo svojom súhrne postačujú pre záver o vine obžalovaných, že spoločným konaním spôsobili poškodenému zranenia. Medzi ich konaním a spôsobeným následkom na zdraví poškodeného je príčinná súvislosť.

Vychádzajúc z uvedených úvah, ktorých podkladom boli skutočnosti zistené procesom dokazovania, i odvolací súd uzavrel, že konflikt vzniknutý pred barom vyvolali obžalovaní, keď prišli z baru za poškodeným. Konflikt v bare bol ukončený a pokiaľ obžalovaní vyšli za poškodeným pred bar, tak to svedčí o tzv. „vyrovnaní si účtov“ s ním, keďže poškodený mal podľa tvrdení obžalovaných napadnúť v bare medziiným i D. N. a L. F., čo je motív, ktorý má svoju reálnu oporu v predchádzajúcom konflikte v bare.

S námietkou obž. L. F., ktorý zhodnotil priebeh skutkového deja tak, že konal v nutnej obrane, sa odvolací súd nestotožnil. V tejto súvislosti poukazuje na fakt, že bol to práve poškodený, ktorý bol pred barom obklopený troma obžalovanými, preto je ťažko uveriteľné, aby obž. L. F. sa bránil v nutnej obrane.

V súvislosti s posúdením nutnej obrany odvolací súd poukazuje na právnu úpravu v § 25 Tr. zákona.

Podstata nutnej obrany ako jednej z okolností vylučujúcich protiprávnosť činu podľa § 25 ods. 1 Tr. zákona je odvracanie priamo hroziaceho alebo trvajúceho útoku človeka (t. j. fyzickej osoby) na záujem chránený Trestným zákonom. Útok v tomto ponímaní treba chápať ako priamo

hroziace alebo trvajúce fyzické, spravidla násilné protiprávne konanie človeka proti záujmom chráneným Trestným zákonom, ktorému zodpovedá odvetné ale aj preventívne násilné konanie obrancu.

Pre posúdenie otázky, kto je útočníkom a kto útok odvracia je rozhodujúca počiatočná iniciatíva, teda kto začal s útokom. Inštitút nutnej obrany ale nemožno aplikovať v prípade, kedy obe osoby sú pripravené na seba vzájomne útočiť a dôjde medzi nimi k fyzickému napádaniu. V takom prípade nemožno jednu osobu považovať za útočníka a druhú za obrancu a nie je pritom rozhodujúca ani skutočnosť, kto s fyzickým napádaním začal. (primerane NS ČR 6Tdo/851/2002).

Vychádzajúc zo skutkových zistení záver konajúceho súdu, že nešlo o nutnú obranu, je správny. Útok v bare bol ukončený a teda pokiaľ obž. L. F., ako to tvrdí, len reagoval na výzvu poškodeného, aby vyšiel von na „férovku“, tak musel predpokladať, že dôjde medzi nimi k fyzickému stretu, čo už nemožno podradiť pod priamo hroziaci a trvajúci útok, lebo takýto stav, že sa môžu vzájomne napádať s poškodeným, akceptoval ak vyšiel dodatočne za ním. Preto nemožno považovať poškodeného za útočníka a už vôbec nie za situácie, ak obž. L. F. vyšiel pred bar s ďalšími tromi osobami a s dvoma z nich obstúpil poškodeného. Uvedené skutočnosti tak nenasvedčujú tomu, aby poškodený bol útočníkom a obžalovaný L. F. brániaci sa, ale tomu, že obžalovaný L. F. mal záujem vo fyzickom napádaní pokračovať a odplatiť sa poškodenému, keďže nevyšiel sám z baru ale s ďalšími osobami. To vylučuje uplatnenie inštitútu nutnej obrany v posudzovanej veci. Napokon na uvedené možno usudzovať aj zo zjavne neprimeraného útoku na fyzickú integritu poškodeného, ak všetci traja obžalovaní opakovane udierali poškodeného pästami do oblasti tváre spôsobiac mu poranenia hraničiace s ťažkou ujmu na zdraví, pričom ani jeden z obžalovaných neutrpel poranenia takého charakteru, ktoré by opodstatňovali fyzický útok na poškodeného viacerými osobami. Skutočnosť, že poškodený bol obstúpený obžalovanými je preukázaná nielen výpoveďou poškodeného, ale aj výpoveďou svedkyne K. B., ktorým korešponduje fotodokumentácia vyhotovená z kamerového záznamu.

Uvedený skutkový stav bol po právnej stránke kvalifikovaný v súlade so zákonom. Ak obžalovaní spoločným konaním spôsobili inému ujmu na zdraví, zodpovedajú za celý trestnoprávny následok spoločne. Preto spolupáchateľstvo prečinu ublíženia na zdraví podľa § 20 k § 156 ods. 1 Tr. zákona je zákonným posúdením skutku. Tým, že obžalovaní na mieste prístupnom verejnosti sa dopustili fyzicky napadnutia iného, naplnili v jednočinnom súbehu aj objektívnu stránku prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Konajúci súd uložil obžalovaným peňažné tresty na spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 180,00 eur pri zistení jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, že pred spáchaním skutku viedli riadny život, dôvodiac súčasne tým, že svojim spôsobom života od spáchania skutku preukázali, že chcú a budú viesť riadny život. Súčasne im uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiaca pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť nimi zmarený.

Odvolací súd primeranosť trestu posudzoval predovšetkým z toho dôvodu, že trest bol obžalovaným ukladaný za skutok spáchaný v roku 2012. Ako je to v úvode tohto rozhodnutia uvedené, vo veci došlo k zrušeniu troch rozsudkov, v dvoch prípadoch z toho pre procesné pochybenia súdu, čím sa predĺžilo trestné stíhanie obžalovaných bez ich zavinenia. V poradí k tretiemu zrušeniu napadnutého rozsudku v tejto veci došlo i z dôvodu nedodržania pokynu odvolacieho súdu, na ktoré bol konajúci súd upozornený už v poradí prvom rozhodnutí, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok v tejto veci. V posudzovanej veci nejde o náročnú vec či už skutkovo alebo právne, pretože predmetom trestného stíhania bola bežne vyskytujúca sa trestná činnosť vyžadujúca si síce precíznejšie dokazovanie, keďže išlo o konflikt v nočných hodinách po požití alkoholu aktérmi, avšak to nemalo zásadný vplyv na zadovážovanie a vykonávanie dôkazov. Počas doby konania na súde od podania obžaloby dňa 20.09.2013 do rozhodnutia odvolacieho súdu s konečnou platnosťou možno konštatovať neprítomnosť obžalovaných na troch pojednávaniach. Táto skutočnosť nemala zásadný vplyv na celkovú dĺžku konania, pretože dôvody neúčasti obžalovaných na hlavnom pojednávaní boli čiastočne ospravedlniteľné a zo strany obžalovaných išlo o ojedinelé konanie.

Obžalovaní majú právo na prerokovanie ich veci v primeranej lehote, čo im garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (v ďalšom Dohovor). Účelom práva na konanie bez zbytočných prieťahov v trestnom konaní je predovšetkým odstránenie stavu neistoty obvineného, či je alebo nie je vinným zo spáchaného skutku, pre ktorý sa voči nemu vedie

trestné stíhanie. Doba takmer 10 rokov, po ktorú sa viedlo trestné stíhanie v súdnom konaní, so zreteľom na vyššie uvedené zistenia nie je primeranou, preto podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaným prináleží určité spravodlivé zadostučinenie. Takýmto právnym prostriedkom nápravy v trestnom konaní pri porušení práva na prejednanie veci v primeranej lehote je možnosť uloženia trestu mimo trestnú sadzbu, keďže ide o mimoriadnu okolnosť prípadu (Rt 10/2011).

V posudzovanom prípade obžalovaní spáchali jedným skutkom dva prečiny, pričom pred jeho spáchaním ako aj po jeho spáchaní viedli a vedú riadny život. Za prečin podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona zákon ustanovuje odňatie slobody na 6 mesiacov až dva roky, pričom za prečin podľa § 364 os. 1 zákon v čase spáchania skutku ustanovoval sankciu odňatia slobody až na 3 roky (táto je rovnaká i pri teraz účinnom Trestnom zákone). So zreteľom na uvedené konajúci súd mal ukladať úhrnný trest podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, keďže toto ustanovenie je prísnejšie trestné, a trestná sadzba za prečin podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v zmysle § 41 ods. 1 poslednej vety určovala iba dolnú hranicu úhrnného trestu. Odhliadnuc od tejto chyby pri ukladaní trestu odvolací súd konštatuje, že zákonná sadzba pre ukládanie trestu bola 6 mesiacov až tri roky. Obžalovaným bol ale ukladaný úhrnný trest za dva prečiny, preto mala byť aplikovaná aj prirážajúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, avšak pre podanie odvolania iba v prospech obžalovaných odvolací súd na túto okolnosť, ktorá by bola pre nich nepriaznivá, nemohol prihliadať. Pri prevahe poľahčujúcich okolností sa mala horná hranica trestnej sadzby upraviť znížením o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zákona, čo by znamenalo úpravu hornej hranice na 26 mesiacov. Na tieto okolnosti poukazuje odvolací súd z toho dôvodu, že aj určenie trestnej sadzby je dôležité pre posúdenie, či v rámci zadostučinenia môže súd postupovať aj iným spôsobom, ako uložiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Z druhu a výmery uloženého trestu obžalovaným možno usudzovať na to, že konajúci súd pri rozhodovaní o uložení trestu bral na zreteľ spôsob života obžalovaných, ktorí doposiaľ súdne trestaní neboli a neboli sankcionovaní ani za priestupky. Tieto zistenia plynú z odpisov registra trestov a z evidencie priestupkov. Po zhodnotení do úvahy prichádzajúcich všetkých okolností odvolací súd uzavrel, že v posudzovanom prípade je možné upustiť od potrestania postupom podľa § 40 ods. 1 Tr. zákona, aj keď na to neboli splnené všetky zákonom stanovené podmienky a to, že páchatel priznal spáchanie trestného činu, jeho spáchanie ľuďuje a prejavuje účinnú snahu po náprave.

Práve porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote a doterajší život páchatel'a, na základe ktorého možno dôvodne očakávať, že už samotné prejednanie veci pred súdom postačí na jeho nápravu, vo svojom súhrne odôvodňoval postup odvolacieho súdu, keď napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a u obžalovaných podľa § 40 ods. 1 Tr. zákona za použitia čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru upustil u nich od potrestania. Akékoľvek uloženie trestu obžalovaným, ktorí protiprávne konali iba v tomto jednom prípade, teda ide u nich o ojedinelé vybočenie z inak riadneho spôsobu vedenia života, po uplynutí 11 rokov od spáchania skutku je bezvýznamné a bolo by v rozpore s § 34 ods. 1 Tr. zákona. Účelom trestu je okrem iného zabezpečiť aj nápravu páchatel'a trestného činu a zabrániť mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti, pričom je nevyhnutné konštatovať, že obžalovaní práve vedením spôsobu svojho života preukázali, že trest nemá svoje opodstatnenie a že išlo iba o exces v ich životoch.

Výrok o náhrade škody považuje odvolací súd za vecne správny. Obžalovaní boli uznaní vinnými z úmyselného poškodenia zdravia iného, medzi protiprávnym konaním a následkom je príčinná súvislosť, čo znamená, že zodpovednosť za škodu čo do základu bola preukázaná. Znaleckým dokazovaním z odboru zdravotníctva bolo posúdené, že poškodenému prináleží za spôsobené poranenia bodové ohodnotenie za bolesť vo výške 170 bodov a teda finančné ohodnotenie 2.615,00 eur (1 bod bol v hodnote 15,38 eur). Tým bol vymedzený i rozsah škody. Keďže obžalovaní spôsobili obžalovanému poranenia spoločným konaním, zodpovedajú za ne obžalovanému spoločne a nerozdielne. Správne preto postupoval konajúci súd, ak obžalovaným uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške priznanej mu znaleckým posudkom. So zvyškom nároku na náhradu škody bol poškodený odkázaný na civilný proces v zmysle § 288 ods. 2 Tr. poriadku, pričom poškodenú stranu Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s., odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku, keďže nezhliadol podklad pre jej priznanie.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd vyhodnotil odvolania obžalovaných podaných vo svojom prospech ako čiastočne dôvodné a rozhodol o nich spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.